

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.986 van 25 oktober 2011
in de zaak A. 202.059/VII-38.282.**

In zake : de BVBA C.O.P.S.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Brondel
kantoor houdend te 8000 Brugge
Ter Pannestraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 oktober 2011, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2011 waarbij aan de BVBA C.O.P.S. de vernieuwing van de vergunning voor het exploiteren van een bewakingsonderneming wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Paul Brondel, die verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Davy Liebens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is een bewakingsonderneming die op grond van een vergunning van 2 mei 2006, met inbegrip van alle latere wijzigingen, de volgende activiteiten mag uitoefenen :

- toezicht op en bescherming van roerende of onroerende goederen met inbegrip van bewakingsactiviteiten op plaatsen waar geen derden of andere bewakingsagenten geacht worden aanwezig te zijn en met uitsluiting van mobiele bewaking en interventie na alarm;
- bescherming van personen;
- toezicht op en controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op al dan niet voor het publiek toegankelijke plaatsen met inbegrip van bewakingsagenten op werkposten die een café- of dansgelegenheid uitmaken en uitsluiting van winkelinspecteurs.

Voormelde vergunning werd verleend voor een termijn van vijf jaar.

3.2. Op 27 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vernieuwing van haar vergunning als bewakingsonderneming.

3.3. Met het thans bestreden besluit van 27 september 2011 weigert de minister van Binnenlandse Zaken de gevraagde vernieuwing.

Blijkens de motivering van dat besluit steunt de weigering op de vaststelling dat Johan Hamers, zijnde de enige zaakvoerder van de verzoekende partij, op 25 mei 2011 door de correctionele rechtbank te Brugge werd veroordeeld tot correctionele straffen wegens diverse inbreuken op het arbeidsrecht en het sociaal zekerheidsrecht. Dientengevolge zou de persoon die de werkelijke leiding heeft van de bewakingsonderneming niet meer voldoen aan de voorwaarde van artikel 5, eerste lid, 1°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet).

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. In haar nota werpt de verwerende partij op dat bij het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen stukken zijn gevoegd die aantonen dat de verzoekende partij correct in rechte is getreden.

Aangezien hierna zal blijken dat de drie grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet cumulatief vervuld zijn, bestaat er geen noodzaak om uitspraak te doen over de kwestie van het al dan niet correct in rechte treden van de verzoekende partij.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing genomen werd met machtsafwending, doordat de minister de veroordeling van haar enige zaakvoerder zou hebben afgewacht om daarna de vernieuwing van de vergunning als bewakingsonderneming te kunnen weigeren. De verzoekende partij poneert dat zij bij afloop van de geldigheidsduur van de te vernieuwen vergunning aan alle wettelijke voorwaarden voldeed en dat in die omstandigheid haar vergunning alleszins had moeten vernieuwd zijn vóór de veroordeling die de correctionele rechtbank te Brugge op 25 mei 2011 heeft uitgesproken. De machtsafwending zou in de ogen van de verzoekende partij er concreet in bestaan dat de verwerende partij "de omweg van het niet vernieuwen van de vergunning" heeft gebruikt om "een reeds impliciet toegestane vergunning plots te ontnemen".

Beoordeling

7. Machtsafwending is de onwettigheid die er in bestaat dat een bestuursorgaan de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang is gegeven, uitsluitend aanwendt tot het nastreven van een ander doel. Het uitsluitend nastreven van het ongeoorloofde oogmerk dient te worden aangetoond met voldoende ernstige en overeenstemmende vermoedens.

De verzoekende partij duidt niet aan welk ander oogmerk de minister van Binnenlandse Zaken te dezen zou hebben nagestreefd dan de correcte toepassing van de wet. In dit verband wordt er overigens op gewezen dat indien de vergunning op een vroeger tijdstip effectief zou zijn vernieuwd – volgens de verzoekende partij "ten laatste op 2 mei 2011" - zulks voor de bevoegde minister geen belemmering zou hebben gevormd om die vergunning in te trekken op grond van dezelfde motieven als deze waarop de thans bestreden beslissing is gestoeld. In dat licht valt nog minder in te zien welk ongeoorloofd oogmerk de bestreden beslissing zou moeten dienen.

Luidens artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 mei 1991 betreffende het verlenen van vergunningen aan bewakingsondernemingen of interne bewakingsdiensten moeten aanvragen tot vernieuwing ten minste zes maanden voor het aflopen van de vergunning worden ingediend. Hoewel wordt aangenomen dat de verplichting om een vernieuwingsaanvraag ruim vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van de lopende vergunning in te dienen, in beginsel doet blijken van de bedoeling om de continuïteit van bestaande vergunde bewakingsondernemingen te waarborgen, tenminste indien zij verder zijn blijven voldoen aan de gestelde wettelijke voorwaarden, kan uit de aangehaalde bepaling niet worden afgeleid dat de minister na het verstrijken van de lopende vergunning niet meer over de aanvraag tot vernieuwing zou kunnen beslissen. Uit dezelfde bepaling volgt evenmin dat het uitblijven van een tijdige beslissing over de aanvraag tot vernieuwing tot gevolg heeft dat de voorheen verleende vergunning geacht moet worden stilzwijgend te zijn vernieuwd. De bestreden beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat een "reeds impliciet toegestane vergunning" wordt ontnomen.

Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. In het tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van de hoorplicht. De verzoekende partij stelt dat zij voorafgaandelijk moest worden gehoord aangezien de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als de impliciete intrekking van een haar eerder impliciet toegekende vergunning. Zij argumenteert dat het bepaalde van de artikelen 4bis en 17 van de bewakingswet en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 mei 1991 tot vaststelling van de regels aangaande de procedure tot schorsing of intrekking van de vergunningen of erkenningen bepaald in de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten, met betrekking tot de schorsing of erkenning van een vergunning ook te dezen van toepassing zijn.

Beoordeling

9. Zoals gesteld bij de beoordeling van het eerste middel, kan het bestreden besluit van 27 september 2011 niet beschouwd worden als een beslissing tot intrekking van een vergunning voor de uitoefening van bewakingsactiviteiten die stilzwijgend tot stand is gekomen ingevolge het stilzitten van het bestuur. Het bestaan van een "impliciete vergunning" volgt ook niet uit de omstandigheid dat de verwerende partij de voortzetting van de activiteiten van de verzoekende partij gedoogd zou hebben na het verstrijken van de geldigheidsduur van de vergunning van 2 mei 2006. De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen inzake het horen van de betrokkene in het kader van een procedure tot schorsing of intrekking van een vergunning, zijn bijgevolg niet dienend.

Voorts wordt vastgesteld dat de verwerende partij op grond van artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet, na kennisname van de correctionele veroordeling die de zaakvoerder van de verzoekende partij heeft opgelopen, verplicht was de vernieuwing van de vergunning te weigeren. Deze gebonden

bevoegdheid laat het bestuur geen ruimte voor enige discretionaire beoordelingsvrijheid.

Het bestuur is niet verplicht de betrokkene vooraf te horen wanneer zijn beslissingsbevoegdheid gebonden is door gegevens die, zonder nader onderzoek, voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar zijn.

Te dezen vormt de veroordeling van de zaakvoerder van de verzoekende partij een wettelijk beletsel voor het verlenen van de gevraagde vergunning. De veroordeling door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis is een vaststaand gegeven dat niet vatbaar is voor betwisting. De verwerende partij was bijgevolg niet verplicht de verzoekende partij te horen, alvorens een beslissing tot weigering van de vernieuwing van haar vergunning te nemen.

De ernst van het tweede middel wordt evenmin aangenomen.

Er is dan ook niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Peter Sourbron